

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὄλων αὐτῶν τῶν ἔργων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ μὲν διερευνῶσι τὸ μυστήριον τῆς ἀρχαίας κλασικῆς γραμμῆς, τὰ δὲ διεισδύουν εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Rodin διαμορφούμενους ὀρίζοντας, παρουσιάζεται καὶ ὁ νεαρὸς Ἕλλην Δημητριάδης μὲ τὸ Διλήμμα του ἐν διλήμματι διὰ τὸν προτιμῶντα δρόμον οὐ πρέπει νὰ γράξῃ ἐν τῷ κυκλώῳ καὶ τῷ ἀναβρασμῷ αὐτῷ. Ἐνδοξαίως ἡ ἐλπίσωμεν ὅτι θάπτον ἢ βράδιον θὰ ἐξέλθῃ τοῦ διλήμματός του διὰ φιλοτίμου σπουδῆς, καθόσον ὅλοι οἱ δρόμοι φέρουν εἰς τὸ αὐτὸ σημείον. Τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ χῶρος καὶ ὁ καιρὸς δὲν μοὶ ἐπιτρέπουν νὰ οἷς ἀναφέρω περὶ τοῦ art décoratif ὅτι ἐφέτος κατέχει πολὺ ἐνδιαφέρονσαν θέσιν εἰς τὸ Salon.

ΠΑΡΕΠΙΔΗΜΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ σύλλογος τῶν Διπλωματούχων τοῦ Ὁδείου ἔδωσε τὴν πέμπτην καὶ τελευταίαν δι' ἐφέτος συναυλίαν τιν. Ὁ σύλλογος διὰ τῆς σειρᾶς τῶν συναυλιῶν ἀπέδειξεν ὅτι ἔχει πολλὴν ζωὴν καὶ ἐκλεκτὰ στοιχεῖα ὅτινα δύνανται ν' ἀποτελέσουν τὸν πυρῆνα ζωῆς μουσικῆς κινήσεως ἐν Ἀθήναις. Χάρις εἰς τὸν Σύλλογον τῶν Διπλωματούχων ἔσχον οἱ φιλόμουσοι μουσικᾶς ἀπολαύσεις, ἐδόθη εὐκαιρία ν' ἀναφανοῖν ἐκ τῆς μετριοφρονος οἰκῆς τάλαντα μουσικὰ ὅχι εὐκαταφρόνητα. Θὰ εἶνε μέγα κέρδος διὰ τὴν μουσικὴν ἀνάπτυξιν ἐὰν ὁ Σύλλογος ἐξακολουθήσῃ καὶ ουστηματοποιήσῃ τὰς λαϊκὰς του συναυλίας, αἵτινες ἀποτελοῦν διὰ τοὺς πολλοὺς ἀληθῆ ἐντρόφῃσιν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν συναυλίαν μετέσχον ἡ ἐρασιτέχνης κ. Μ. Νεγρεπόντε ἐκτελέσασα μετ' ἀφελείας καὶ εὐχερείας ἐπὶ τοῦ τετραγχοῦδον τὴν ροντάταν εἰς fa maj τοῦ Μότσαρτ, ἔφαλλον αἱ δ. Μαρία Κωνσταντινίδου καὶ Γεννάδη ἔπαιξε δὲ ἐπὶ τοῦ κλειδοκρυμβάλου μὲ δύναμιν καὶ τέχνην τὸ Valse d' Amour τοῦ Moszkowski ἡ δεσπ. Μπερτζουάνη. Τῆς συναυλίας ἐκκυριάρχησεν ὁ κ. Χωροφᾶς μὲ τὸ τετράχορδόν του, τὸ ὁποῖον χειρίζεται μὲ πολλὴν ἑλευθερίαν καὶ πεποιθήσιν. Εἰς τὴν Berceuse τοῦ Simon καὶ τὴν Danse Hongroise τοῦ Brahms ἀπέδειξεν εἰς τὰς ἀντιθέσεις τῶν τῶνον ἀπὸ τοῦ ποιητικοῦ καὶ λεπτοῦ καρυορίσματος μέχρι τοῦ ζωηροῦ καὶ ἀνυποτάκτου Οὐγγρικοῦ χοροῦ πολλὴν ἀντίληψιν καὶ αἰσθημα.

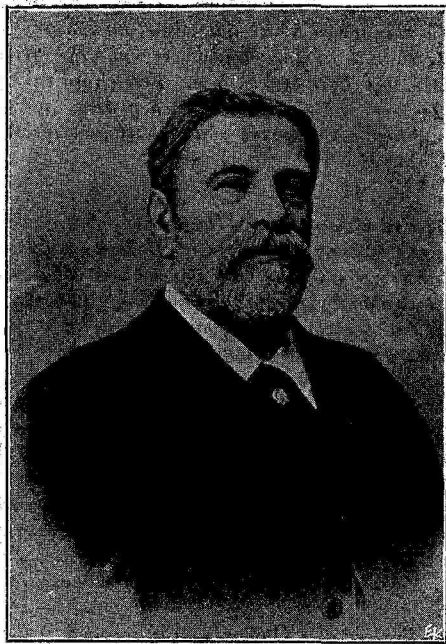
Εἰς τὸ Ὁδεῖον ἐνεφανίσθη ἐν ἰδίᾳ συναυλίᾳ ὁ κ. Ἰω. Διανέλλος ἐκτελέσας ἐπιτυχῶς συνθέσεις τοῦ Paganini τοῦ Vieu temps καὶ Beethoven. Εἰς τὴν συναυλίαν ἔλαβε μέρος καὶ ἡ δεσποινὶς Πλέσκα, ἥτις ἔφαλλεν πολὺ εὐμορφα ἐν ὅσῳ ἀπὸ τὴν «Δακμὲν».

Τὸ ἐπελθὼν θέρος σημεῖοι τὴν λήξιν τῆς μουσικῆς κινήσεως. Ἡ αἴθουσα τοῦ Ὁδείου ὑπῆρξεν ἡ κυριώτερά φωλεά, ὅθεν οἱ τόνοι τοῦ μέλους ἐπετρούμισαν.

Ἡ ἀνασκόπησις τῆς γενομένης ἐργασίας εἶνε λίαν ἐνθαρρυντικῆ. Παρουσίασαν οἱ ὅλγοι ἀλλὰ φιλότιμοι ἐργάται τῆς μουσικῆς ἱκανὴν ἐργασίαν, δυναμένην εὐμενῶς νὰ ἐκτιμηθῇ καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν πολλὰ ἀγαμένοι τις εἰς τὸ μέλλον. Τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν ἀποδίδει ἥδη καρποὺς ἀξίους ἐκτιμήσεως· αἱ δοκιμαστικαὶ συναυλίαι τὸ ἀπέδειξαν. Ἰδίως ὁλως μνείας εἶνε δίκαιον νὰ τύχῃ ἡ μοναδικὴ ὀρχήστρα τοῦ Ὁδείου, ἣν ἀτυχῶς κατ' ἀραιότητα διαλείμματα ἀπῆλθαν, ὥς καὶ αἱ séances (musique de chambre) τῶν καθηγητῶν Wrszenhoven καὶ Bustin-duy. Οἱ δύο δεινοὶ οὗτοι μουσικοδιδάσκαλοι μᾶς ἐχάρισαν στιγμὰς ὑπερόχον ἀπολαύσεως μὲ τὴν λεπτότητα τῆς τέχνης των. Ἰδίως ἡ τετάρτη séance ἡ ἀφιερωθεῖσα εἰς τὸν Βετόβεν (op. 23, 47) ὑπῆρξεν ἀληγομόνητος.

ΩΔΕΙΟΝ ΛΟΤΝΕΡ

Καὶ τὸ Ὁδεῖον Λόντεν δὲν ὑπελήφθη εἰς τὴν μετὰ ζήλου ἐργασίαν. Αἱ μουσικαὶ ἀσχολίαι τῆς Κυριακῆς ὑπῆρξαν τὸ ἀκτοπιρὸν τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἡ δὲ «Ὁδοδείξις»

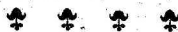


ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΡΡΩ

κατέδειξεν ὅτι χάρις εἰς τὸ Ὁδεῖον Λόντεν ἀπεκτήσαμεν καὶ χορὸν ὠδικῆς, τὸν μόνον ἐν Ἀθήναις. Εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην, ἐν εἰδικαῖς συναυλίαις, ἐθανυμάσθη ἡ ἔξοχος φωνὴ τῆς κ. Φωκᾶ καὶ τὸ ἐμπνευσμένον τάλαντον τοῦ νεαροῦ καθηγητοῦ τοῦ τετραγχοῦδον κ. Τονη Schullze. Ὡς κατακλείς θὰ δοθῇ ἐν τῷ Ζαπτεῖρ ἡ «Δημιουργία» τοῦ Χάινδ μὲ ὑπέρφωνον τὴν κ. Φωκᾶ —τελεία δηλονότι ἀπόλαυσις.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑ

Εἰς τὴν λήξαν μουσικὴν κίνησιν δίκαιος προσήκει ἔπαυσις καὶ εἰς τὴν «Ἀθηναϊκὴν Μανδολινάταν» ἡ ὁποία διὰ τῆς δοθείσης ἐν τῷ Β. θεάτρῳ συναυλίας καὶ τῆς εἰς Αἴγυπτον μεταβάσεώς της ἀπέκτησε θερμοτάτας συμπαιθείας. Κανείς δὲν ἀνέμενε τοιαύτας ἐπιτυχίας, ὅστις εἶνε εὐκόλον νὰ ληομονηθῇ ἡ καλλιτεχνικωτάτη ἐκτέλεσις τοῦ Fideles Wien τοῦ Komzak καὶ τῆς «Ἑλληνικῆς-ραφωδίας» τοῦ κ. Λάβδα.



ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας περιερχόμενος τὴν Ἑλλάδα ὁ ἐπιφανὴς ἀρχαιολόγος καὶ ἰοβίος γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ γραμμάτων κ. Γεώργιος Περρῶ. Ὁ κ. Περρῶ εἶνε ὁ προστάτης φίλος τῶν ἐν Παρισίοις σπουδασάντων ἐν τῇ Ecole Normale Ἑλλήνων σπουδαστῶν.

*

Ἐν τῇ πόλει Ναντοῦ ἀπέθανεν εἰς βαθὺ γῆρας ὁ διάσημος ἑλληνιστὴς Γεώργιος Κουζὲν ἀρχαῖος ἐταῦρος τῆς γαλλικῆς ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, καθηγητῆς τῆς φιλολογίας ἐν τῇ πανεπιστημίᾳ τῶν Παρισίων, ἰδίως δὲ τῆς γραμματικῆς τῶν κλασσικῶν γλωσσῶν.

*

Εἰς τὴν εβδομαδιαίαν εἰκονογραφημένην ἐπιθεώρησιν La Semaine ἐδημοσιεύθη φιλολογικὴ σκιαγραφία τοῦ